

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 93.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366460224/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Spisesalen og Herr Hind loe høit; blandt sine lystige Gjæster, hvis raa og vilde Selskab hun ofte havde undveget.

«Her var det jo, at hans første Hustru døde, – sukkede hun – her vil vel ogsaa snart mine Lidelser faae Ende. Ak, Søster, Søster! du havde Ret, og du, mit døende Moder! hvi vilde jeg ikke forstaae dine varslende Afskedsord? – ja, jeg var forblindet og saae en Engel fra Himlen i den kolde, frygtelige Beiler, som nu afkaster Masken og neddrager mig i Graven.»

En Isen: gennemfoer hende og hun syntes, Noget bevægede sig i Stuen, som hun troede var Trækvind fra Panelet. Hendes Øine faldt derhen og hun opdagede nu en Lørdør, som hun ikke før havde bemærket; men som var fast tillukket. Hun erindrede nu ogsaa, at hendes Mand havde bestilt et stort Skab til den Plads, og at han i de første Dage havde været meget urolig for en Nøgle, som var bortkommet. Det faldt hende ind, at den maaskee var til denne Dør, og hun forsøgte nu, dreven af en besynderlig Ahnelse, om ikke en af hendes Nøgler kunde aabne den. Det varede ikke længe, førend Døren sprang op og hun foer forfærdet tilbage; thi hun syntes at have seet sin Mand staae derinde og gride paa Kanten af et Hjørneskab; men i samme Øieblik var han forsvundet.

Hun samlede sig dog snart igjen, og søgte at overbevise sig om, at det var et Indbildningspil, som denne Aftens Samtale, tilligemed Sagnet om hans underlige Dobbeltighed, meget naturlig kunde have frembragt, saamegetmeer som hun nu næsten ikke kunde tænke sig ham uden som to Væsner, der kun havde Skikkelse tilfælles. Derpaa tog hun med Bestemthed Lysen i Haanden, for klart at overtøye sig om, at der Ingen var i Sidekammeret og at det var et Bedrag af hendes egen ophidsede Indbildningskraft. Hun fandt nu rigtig nok Værelset tomt; men med Forfærdelse opdagede hun, at Kanten af Hjørneskabet var rød, som af Blod, paa Gulvet og Væggen saae hun ligeledes Blodstænk, og lange afrevne Haar klæbede fast derved.

Nu gik der, som ved et Lynslag, et skrækkeligt Lys op i hendes Sjæl – «ja han har myrdet sin første Hustru» – udraabte hun og sank afmægtig om paa Gulvet. Da hun kom til sig selv, saae hun hele Værelset i Lue; Lyset, som hun i Faldet havde tabt, maatte have stukket Panelet i Brand. Snart var hele Huset i Bevægelse, og da Herr Hind saae hvorfra Ilden kom, foer han som afsindig mod Maria og hævdede alle-

rede Haanden voldsomt imod hende. Men hun undveeg ham, og styrtede ud af det brændende Huus og fra sin skrækkelige Ægtefælle, som hun fra den Time af heller aldrig meer saae i Verden. Hun flygtede tilbage til sine Slægtninge, som modtog hende med Kjerlighed og Skaansel, uden at udforske den gruelige Hemmelighed, som de allerede ahnede; thi at Herr Hind havde forgrebet sig paa sin første Kone havde Rygtet længe sagt, men tillige tilføiet, at hun havde været opfarende og heftig, og havde plaget ham med en ugrundet Skinsyge. Hvad Maria havde seet i det frygtelige Lønkammer skulde ogsaa have været begravet med hende, hvis ikke Herr Hinds pludselige Død kort efter var indtruffet, og paa samme Time, som han, Aaret forveien, havde siddet ved Bryllupsbordet ved sin skjonne Bruds Sæde, og med Glasset i Haanden seet det blege Dødningsansigt paa Ruden. Af nogle utydelige Ord til Maria, som han i sine sidste urolige Dage havde nedskrevet, troede hun at see, at det dog ikke var djævelsk Ondskab og Umenneskelighed Altsammen, og at han dog kun halvt kunde tilregne sig de blodige Spor af en Misgjerning, som naagede hans Sjæl med de skrækkeligste Qvaler, dem han kun ved en paatvungen Kulde og Foragt for alt Aandeligt troede at kunne befrie sig fra.

I en heftig Scene med hans skinsyge og af ulykkelig Kjerlighed fortærede Kone, havde han, opbragt og krænkert af hendes falske Mistanke, stødt hende fra sig, og saa voldsomt, at hun var tørnet med Hovedet mod hint Ijorneskab i Lønkamret, og da Blodet strømmede ned over hendes Hals, havde hun, i Fortvivelse over den haarde Behandling, styrtet sig med Panden mod den steenhaarde Muur. Om hun saaledes selv havde fremskyndet den pludselig paafulgte Død, eller om hint første Saar allerede var dødeligt, det vidste han ikke. Han vovede aldrig siden at sætte sin Fod i hint ulyksalige Lønkammer, som han troede at have tillukt for evig; men hvor hans hemmelige Nag stedse førte hans Tanker tilbage, hvor han idelig syntes at maatte hen, for at udslette de blodige Spor af sin Misgjerning.

Meget meer kunde Maria ikke udtryde af de afbrudte, næsten ulæselige Ord. At han paa en Maade havde elsket hende, syntes klart, og at han aldrig havde havt noget Ondt isinde imod hende, skjøndt han var saa nærved at gjentage sin første Forbrydelse paa hende, det saae hun vel ogsaa, og opfyldte nu hans sidste Bøn og bad for hans Sjæl.

Hendes Slægtninge døde næsten Alle før hun, og ligesom Gitte og